

Phần 10

Chương 46 Ném Thử Trước

Chuyện đồn đại bên ngoài rất nhiều.

Cái gì mà sau khi nữ nhi nhà Thẩm Quát leo trèo cành cao nhà Thừa tướng đại nhân, bây giờ lại dây dưa với Đuan Tiều Vương gia nữa.

Rồi chuyện Lâm đại công tử kết hôn ngày đó, thực ra là do Thẩm Hành nắm được nhược điểm của Lâm gia, buộc đối phương phải cưới nàng.

Tuy rằng cuối cùng lại náo loạn thành chuyện như thế, nhưng Thẩm gia cũng nhận được không ít bạc bồi thường. Mục đích cuối cùng của Thẩm Hành cũng là khoản bạc này thôi.

Lời đồn bên ngoài cũng phóng đại không biết bao nhiêu lần, lúc trước nàng nhận được hơn ba ngàn lượng bạc, giờ lại nhảy thành ba mươi triệu.

Ngày ấy ngẫu nhiên gặp gỡ Lâm Hi Hòa ở cổng Đông Trục, nói với nhau có vài câu đã biến Thẩm Hành từ một cô nương tốt phải chịu nhiều uất ức thành một hám nữ nay Tần mai Sở.

Bách tính trên phố không ai dám gan to bàn chuyện nhà quan gia, nhưng gia quyền của mấy vị đại nhân trong triều mấy lại xem đó là chuyện phiếm lúc trà dư tửu hậu.

Vì sao chuyện đó được truyền đi, sao lại được đẩy cao đến vậy, chỉ sợ bên trong còn có người xấu xa thúc đẩy.

Trong triều chia làm hai phái.

Một bên ủng hộ phía Thừa tướng, xem thường Thẩm Hành, cũng khịt mũi coi thường Thẩm Quát.

Nhóm khác lại muốn thừa dịp Thẩm Hành đang dựa thế Tô Thiên tuế gia, nhân cơ hội này mà nịnh bợ.

Nhưng dù thế nào đi nữa, với mỗi “luơng duyên” này, ai cũng hứng khởi một lòng muốn hóng hót chuyện vui.

Xưa nay Thẩm Hành cũng không muốn tham gia mấy buổi tụ hội khuê các gì gì đó, bởi vậy cũng không biết ngoài kia đang theo dõi câu chuyện này đến mức độ nào rồi, càng không biết cha mình trong triều đang chịu nhiều oan uổng.

Thẩm Quát bảo nàng tới Đuan Vương phủ làm cơm, tuy nàng không muốn đi, nhưng cũng không chịu được tiết mục vừa khóc vừa nháo của cha mình.

Rốt cục Tô Nguyệt Cẩm bám lấy nàng để làm gì, nàng cũng muốn được biết.

Tại sao cha để mình cẩn thận nghiêm túc là thế lại tự tay đẩy nàng vào “miệng hổ”.

Lúc mang theo một mớ bông bong tới cửa, nàng hùng hổ nói với Quế Viên: “Chủ nhân nhà mấy người đâu?”

Nếu hôm nay không có một lời giải thích hợp lý, nàng sẽ nấu hăn luôn, nhưng mà Quế Viên công công chỉ cười ha ha trực tiếp đưa nàng vào nhà bếp.

“Thực đơn là do Vương gia tự mình viết ra, ngài nói không cần câu nệ chuyện gì, muốn xào muốn nấu gì tùy cô. Món ăn không cần nhiều, tinh xảo một chút là được.”

Tinh xảo?

Người bên ngoài không biết tài nấu nướng của nàng, nhưng mà Tô Nguyệt Cẩm lại không biết sao? Lúc hai người ở lại thôn Bác Cổ cũng vì thế mà suýt thì chết đói đó.

Thẩm Hành đen mặt, vừa định nói thôi thì xào rau đi, trước tiên ông cứ dẫn ta đi gặp hăn, ta có lời muốn nói, chưa kịp mở miệng cửa phòng bếp đã rắc rắc khóa lại.

Có lẽ là lo nàng sẽ dùng nội công phá cửa, Quế Viên công công có lòng nhìn qua khe cửa thành khẩn nói với nàng:

“Thẩm đại cô nương nên kiềm chế, cái cửa này là thay nghề của ngự tượng Mục Lâm, Thánh thượng thích nhất là hình chạm trổ này đây.”

Ý tứ là, Thánh thượng thích cái này, cho nên nó cũng tỏa ra kim quang như tượng phật trong chùa miếu, phá rồi thì phải chịu.

Từ sau khi gặp tên Tô Nguyệt Cẩm nàng liên tục gặp xui xẻo!!

Hít sâu một hơi, cố gắng hết sức phải nghe theo mệnh trời, Thẩm Hành quyết định nấu món xào trước đi, nàng muốn về nhà sớm.

Nguyên liệu nấu ăn trên kệ bếp rất nhiều, tất cả được nàng mang ra cắt tỉa gọn gàng.

Đúng là không dám ngợi khen.

Miếng khoai tây được đâm chém dày đặc kết hợp với một đồng sợi gừng, sau đó lại dùng súp lơ tách lá và rau cần phối lại.

Nói chung, Tô Thiên tuế gia ghét cái gì nhất, nàng sẽ xào cái đó. Tất cả các món ăn đều đen sì sì và ‘mùi thơm’ ám lạ, nàng còn rót cả một chai muối ăn vào bát canh cà rốt đậu xanh rong biển nữa.

Cửa được mở ra.

Quế Viên công công cười ha hả để nha hoàn đi vào bung thức ăn.

Thẩm Hành liếc nhìn bát canh kia: “Để ta bung cho.”

Bát canh này món ăn duy nhất nhìn giống đồ có thể ăn, dần vất hơn nửa ngày, nàng nghĩ ít nhất cũng phải cho hán cái gì đó nuốt được.

Vương phủ rất lớn, đi theo sau nha hoàn lâu đến mức cánh tay bung bát của nàng sắp đứt rời cả đi.

Quê Viên công công phía sau dường như muốn nói điều gì, nhưng nàng lại chẳng có hứng thú để nghe.

Ai biết họ lại nghĩ ra cái ý định quái quỷ gì.

Lúc đi tới trước cánh cửa gỗ tử đàn màu đỏ, nàng vốn định dùng chân đá văng rồi vào. Nhưng suy nghĩ một chút, nàng lại sợ vật này cũng là một món “tùng khai quang”, cho nên đành phải nói với nha hoàn:

“Làm phiền mấy người mở cửa ra giúp ra, ta bung chén canh không rảnh tay.”

Người trong Vương phủ đều đã gặp Thẩm Hành. Khi nàng tới đều là do Quê Viên công công tự mình ra nghênh đón, dĩ nhiên họ cũng xem nàng như một nửa chủ nhân.

Khom mình hành lễ, tám nha hoàn cùng mở cửa mời vào.

Thẩm đại tiểu thư chưa bao giờ được hưởng thụ đãi ngộ thế này, cũng cảm thấy cực kì mới mẻ.

Nàng nghĩ, nếu mình không tỏ ra khí thế mạnh mẽ ngay lúc này thì thực có lỗi với trận chiến này quá đổi, cho nên lúc cửa vừa hé mở, nàng đã cao giọng rống lên:

“Không phải chỉ ăn một bữa cơm thôi à, ngài nháo thành như thế...”

Sau khi nhìn thấy tình hình trong phòng khách, tất cả mọi thứ đều bị kẹt lại yết hầu.

Nếu như có thể, nàng thật sự hi vọng mình sẽ không nói gì, cứ lặng lẽ đi tới đó mà thôi.

Ngồi quanh phòng ăn có khoảng hai mươi viên quan mặc triều phục, nhìn thấy nàng đi vào, mặt họ đều như thể giữa ngày thấy ma.

Nàng không biết nhiều quan lại triều đình, nhưng nàng lại biết, màu tím sẫm như thế chỉ có quan nhị phẩm, tam phẩm trở lên mới được mặc.

Đây là... đang nghị sự sao?

Khuôn mặt Thẩm đại tiểu thư thoáng cứng đờ, nàng giả vờ ngu ngơ nói: “Chắc là đi nhầm cửa rồi, ta sang phía cửa đông xem thử đã.”

Tô Thiên tuế ngồi trên ghế chủ vị đang đưa tay chống cằm, từ tốn nói:

“A Hành, sao không có lễ phép vậy chứ, lại đây ngồi nào.”

Lại đây ngồi?!! Ngồi chỗ nào?

Thiếu chút nữa Thảm Hành đã giơ chân lên mắng.

Mấy người ngồi ở đây có ai không cao chức hơn cha nàng? Nàng ngồi xuống thì chuyện gì sẽ xảy ra.

“Không, không cần đâu. Cái kia, Vương gia có việc thì cứ làm trước đi, ta về đây.”

“Ta rảnh rồi mà.”

Nghĩ cũng biết, Tô Nguyệt Cẩm sẽ không để cho Thảm Hành rời đi như thế.

Các triều thần trên bàn sững sờ nhìn qua, hấn kéo nàng ngồi xuống cạnh bên mình.

Chiếc ghế này đặt đó là chỗ của riêng nàng.

“Bữa cơm hôm nay là do A Hành tự tay làm, không biết có hợp khẩu vị của mọi người không.”

Sau khi ngồi xuống, nàng nghe thấy Tô Nguyệt Cẩm nói thế.

Trong lòng các đại nhân ở đây đều rối loạn từng phèo.

Ai mà không biết, cửa lớn của Đoan Vương phủ không phải ai cũng có thể đi vào. Hôm nay Tô Thiên tuế mời họ đến Vương phủ ăn cơm, trên mặt ai mà chẳng không kinh ngạc.

Những người này đều là thân tín của Thừa tướng đại nhân, thường ngày cũng chê cười Thảm Quát không ít lần, các phu nhân trong phủ cũng nói xấu Thảm Hành không thiếu.

Bây giờ xem ra, vị Thảm đại tiểu thư này càng lúc càng đường đường nhập thất.

Vào cửa đã có tám nha hoàn mở đường, nói chuyện với Vương gia cũng không dùng tôn xưng. Lẽ nào sắp được đưa vào cửa?

“Tại sao không ai động đũa? Cảm thấy món ăn không ngon à?”

Tô Thiên tuế gia thần nhiên chỉ vào mấy món ngon trên bàn.

“Nào có, nào có. Từ xa đã ngửi được mùi thơm, không ngờ Thảm tiểu thư không chỉ dung mạo xinh đẹp mà trù nghệ⁽¹⁾ cũng tuyệt vời như thế.”

“Đúng đấy đúng đấy, chỉ cần nhìn màu sắc thôi cũng đã khiến người ta thèm nhỏ giải rồi.”

Cơm của Vương gia ai dám không ăn?

Thảm Hành nhìn nhóm triều thần mặt xám như tro tàn ồ ạt và hết động đũa ăn đen ngòm kia vào miệng, nàng cũng không biết phải cảm giác thế nào.

Tô Thiên tuế từ đầu đến cuối vẫn không nói một lời, thỉnh thoảng hần lại nâng chén trà lên nhàn nhã nhâm nhi.

Yến hội quá bán, Quế Viên công công mập mạp đi tới bảo, đồ ăn bên Trúc Uyển đã làm xong, mời Vương gia và Thẩm cô nương đi sang dùng bữa.

Hần gật đầu, xoay mặt nói với chúng triều thần trên bàn:

“Đồ ăn trên đời này có bách vị hòa nhau, có cái phối hợp thì thích hợp, có cái thì không. Ăn đồ bậy nhiều cùng lắm chỉ đau ba mươi năm mươi này chứ mấy, phải biết cẩn thận cái miệng mình mới là điều then chốt.”

“Ta mệt rồi, mọi người ăn xong cứ về. Đồ còn dư nhớ mang về trong phủ, chia cho gia quyến cùng nếm thử.”

Nói xong, cũng không buồn làm bộ nữa, hần trực tiếp kéo Thẩm Hành rời đi.

Chúng triều ông nhìn ta, ta nhìn ông một lúc, giờ mới hiểu “Hồng Môn yến” chân chính có nghĩa là gì.

Đồ thì có thể ăn bậy, nhưng lời thì không được nói lung tung.

Ghi chú:

1. Tài nghệ nấu nướng.

Chương 47

Quế Viên Công Công Uy Vũ

Giữa rừng trúc tĩnh lặng không có một âm thanh, đình thủy tạ xinh đẹp xưa kia đã bị đồng thực vật tự do sinh trưởng che mờ, không còn nhìn ra vẻ hào hoa phú quý.

Doan Vương phủ ngày thường có lễ cũng tự tại như núi rồng u cốc. Thẩm Hành chậm chạp ngồi xuống trước bàn đá, đầu óc còn chưa tỉnh táo lại từ kích thích mới rồi. Bốn mặ một canh, chính xác là ngự thiện tinh xảo. Nàng nhìn lướt qua, toàn là món mà nàng thích ăn, tôm càng lột vỏ phủ nước tương cay nàng thích nhất, ngay cả hành lá nàng không ăn được cũng được tỉ mỉ nhặt sang một bên. Nếu như Tô Nguyệt Cẩm thật sự muốn lấy lòng ai, có lẽ không người nào có thể từ chối sự săn sóc như lúc này. Múc một bát canh thơm lừng cho nàng, hần nói: “A Hành, ta đói bụng rồi, có lời gì thì chờ ăn xong hăng nói được không?”

Khuôn mặt kia vốn tuấn tú đường nét, lại kết hợp với vẻ mặt đầy uất ức. Thẩm Hành khép hai mắt lại. Người này vận dụng “tài sản của bản thân” quá sức nhuần nhuyễn đi mà. Khẽ thở dài, cứ ăn cơm cái đã.

Lúc này đã qua giữa trưa, nàng cũng thấy đói bụng rồi. Bữa cơm này quả nhiên là cực kì ngon miệng.

Lấy khăn lau lau khóe miệng, nàng nói: “Ngài...”

“A Hành, trong thư phòng vẫn còn một số việc chưa xử lý, nàng có thể đi cùng ta một chuyến được không? Chỉ là vài việc lật vật đơn giản lắm, sẽ xong nhanh thôi.”

Thẩm Hành cứng đờ.

Nhưng Tô Thiên Tuế đâu phải đang trung cầu ý kiến, hẳn trực tiếp kéo nàng đi thẳng xuống hành lang. Thánh thượng long thể bất an, nhiều việc chính sự đều giao cho người này phê duyệt. Nhìn chòng tấu chương cao như núi, Thẩm đại tiểu thư thật sự muốn hỏi rằng: Đây chính là việc lật vật đơn giản mà ngài nói?

Nàng xoay người định đi, nhưng lại bị hắn gọi quay lại thêm lần nữa. “A Hành, nàng có thể mài mực giúp ta không, như vậy viết cũng nhanh hơn một chút.”

“Không thể! Gọi nha hoàn của ngài tới ấy.”

Chắc chắn nàng sẽ không thỏa hiệp nữa đâu.

“Nhưng mà hôm nay bọn họ nghỉ hết rồi.” Tô Thiên Tuế mặt không biến sắc đáp lời. Bản lĩnh trợn mắt nói mò của người này quả nhiên càng ngày càng tiến bộ.

Thẩm Hành hung dữ trợn mắt lườm nguýt hắn.

“Lúc trưa còn thấy nhiều nha hoàn bung đồ ăn thế mà, bắt đầu nghỉ từ bao giờ vậy?” Hắn cực kì vô tội chỉ chỉ ngoài cửa sổ.

“Vừa mới cho nghỉ.”

Trong sân, Quế Viên công công đang sắp xếp cho tôi tớ rời đi, thấy bọn họ nhìn sang còn cười tít mắt tranh công lãnh thưởng. Sắp xếp đội ngũ chỉnh tề ngăn nắp, thật sự khiến cho nàng phải mở rộng tầm nhìn.

Quả nhiên là, vừa - mới - cho - nghỉ.

“Vậy thì để Quế Viên tới mài đi.” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói. Sao nàng lại quên trình độ vô liêm sỉ của người này được chứ, còn vô lại hơn cả lưu manh trên phố những vài phần.

Quế Viên là nô tài cận thân của người này, tấu chương phê xong còn cần hắn chuyển vào trong cung, nàng không tin đến cả ông ta cũng “Nghỉ”.

“Quế Viên à.” Tô Thiên Tuế nhíu mày, dường như cũng đang suy nghĩ xem dùng lý do kiểu gì cho thích hợp. Nhưng mà sau khi Quế Viên công công nghe thấy được, bỗng nhiên ông va thẳng vào cây cột bàn thạch bên cạnh mình.

“Chủ nhân, nô tài gãy tay, không mài mực được.”

Quả nhiên là rất khá. Thẩm Hành nhìn chằm chằm cây cột kia nứt ra một đường vân nhỏ, thật lòng bái phục. Thời gian sau đó, Thẩm Hành đều ở trong thư phòng giúp Tô Nguyệt Cẩm mài mực.

Điểm mực nước trong nghiên mực đá xanh theo động tác trên tay càng ngày càng đậm, dậy lên hương mực đầy thư thái. Thư phòng yên tĩnh, chỉ còn tiếng ngòi bút sột soạt trên tờ giấy.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Tô Nguyệt Cẩm làm chính sự, hấn ngồi ngay ngắn trước bàn, vẫn là bộ nhu bào đó, nhưng mang theo vẻ khí chất của thư sinh. Thỉnh thoảng, giữa chân mày thoáng chút trầm tư, nhưng lại vương vát nét bình tĩnh trầm ổn của người bề trên mà nàng chưa từng thấy.

Người ta vẫn nói lúc nam nhân nghiêm túc là khi hấn có mị lực nhất, lúc Tô Nguyệt Cẩm làm chính sự quả thật khiến cho người ta không thể nào rời mắt nổi.

Thẩm Hành cũng không biết tại sao mình không phát áo bỏ đi, hay là ở trong tiềm thức của mình, nàng cũng muốn ở cùng hấn lâu thêm một chút.

Sau ngày hôm nay, nhất định nàng sẽ không quay lại. Nàng chỉ muốn nói với hấn, đừng đi hù dọa cha nàng như vậy nữa. Dù sao đi nữa hai người họ cũng không cách nào hơn.

Khi trời chiều ngả về tây, Thẩm Hành đốt nến trong phòng lên.

Dưới ánh lửa lập lòe, nổi bật lên gò má góc cạnh của Tô Nguyệt Cẩm. Lông mi hấn rất dài, lại có vẻ thanh tú của nữ nhân gia, mặt mày lại tuấn lãng khí khái đến mười phần, như một nho sinh dịu dàng hòa nhã.

Nếu như không phải từng nhìn thấy những mảnh khoe khi xử lý công chuyện của hấn, có lẽ nàng sẽ nghĩ đây là một người vô cùng hiền lành và tốt tính. Đột nhiên nàng nghĩ tới lời cha mình từng nói, án Công Mễ Khánh Nguyên triều năm thứ hai mươi hai là vụ án đầu tiên Tô Nguyệt Cẩm điều tra sau khi lên làm Vương gia.

Công Mễ là loại gạo được sản xuất ở huyện Vạn An, Lỗ Nam, bởi vì hạt gạo mượt mà, mùi vị thơm dẻo mà được mang đi ngự cống.

Nếp sống mua quan bán quan trong triều vốn đã vô cùng nghiêm trọng, Thánh thượng kiên quyết hạ lệnh cấm tham ô hối lộ. Nhưng để mưu cầu một chức quan trong kinh thành, các quan chức tỉnh ngoài vẫn vắt hết óc cân nhắc và tính toán. Qua mấy năm bình an vô sự, mấy kẻ to gan cũng dần dần ngó ý lên trên.

Công Mễ là đồ ăn ngự dụng, khi tiến cung sẽ có người chuyên trách vận chuyển, lúc đó Thượng Thư lệnh cho Vương Nham Linh phụ trách việc cai quản vận chuyển Công Mễ, quy định số lượng rõ ràng. Nhưng rồi có người phát hiện ra, gạo đưa vào cung lại càng ngày càng nặng. Thậm chí có lúc họ có thể nhìn thấy vết bánh xe rõ ràng hằn sâu trên nền đất vì không chịu nổi trọng lượng đó.

Kết quả điều tra được khiến người người kinh hãi, quan chức tỉnh ngoài gan lớn bằng trời, trộn hai phần ba bụi vàng vào trong gạo.

Mà khi đến cửa khẩu trước lúc tiến cung, những thứ không phải Cống Mễ này sẽ được nhóm người khác lặng lẽ chở hết đi, đưa tới phủ các quan lại kinh thành. Cống Mễ mượt mà, hạt tròn đầy đặn, mấy quan chức kia sẽ lấy sàng rây gạo, từ đó cũng thu được vụn lạng vàng.

Hạt gạo thông thường đột nhiên lại trở nên quý giá, cái gọi là quan hệ đi lại, thuận tiện giàn xếp cũng trở nên dễ như trở bàn tay. Quan lại liên quan không phải ít, thậm chí dính dáng đến cả thân tín của mấy vị nương nương trong cung. Vụ án như vậy nào ai dám nhận. Thế nhưng, Tô Thiên Tuế nhận, mà còn dùng những thủ đoạn cực kỳ xảo quyệt. Sau khi Vương Nham Linh bị bắt, vì e sợ các quan chức hiển hách đầu sỏ phía sau mà không dám khai ra, hẳn nói năng cực kì thận trọng, chỉ cầu chết nhanh đi một chút.

Nhưng mà Tô Nguyệt Cẩm lại không hề dụng hình, thậm chí còn nuôi người ta trong tù ăn uống đàng hoàng đủ bữa. Ngay lúc mấy người ngoài kia không hề phòng bị, hẳn bắt hết gia quyến của vài tên quan viên nghi vấn đón vào cung.

Mà những người được đón vào chỉ chọn thiếp thị được cung chiều và dòng dõi.

Những người này không “ngu trung” như vợ cả, bồi cảnh nhà mẹ đẻ lại không quá vững chắc để dựa vào. Nói trắng ra là, cho dù họ chết cũng không ai dám chạy tới kêu oan.

Vàng có thể làm đoạn tràng (đứt ruột), bụi vàng pha gạo khi hấp chín sẽ đóng thành một lớp, dùng nôi đến một bát, chỉ vài miếng thôi cũng trở thành độc dược bọc thủng dạ dày.

Nhóm thiếp thị ngồi trước bàn cơm, lần đầu tiên nhìn thấy ánh vàng rực rỡ mà sợ đến run rẩy cả người. Hẳn nói với các nàng: “Đường đi thế nào đều do mình tự chọn. Nếu như đã nghĩ kỹ hết rồi thì lấy giấy bút viết ra, trong cung sẽ đưa cho mấy người ít bạc sống đủ qua ngày. Nếu không nghĩ ra thì ăn cơm trước đã, hầu hạ đại nhân nhà mấy người đi thêm một đoạn đường.”

Vào lúc ấy, rất nhiều quan viên đều bị bắt đến Thận Hình Ty, không ai biết tình huống bên trong rốt cuộc như thế nào. Nhóm thiếp thị sao biết được thông tin chính xác, cứ tưởng rằng bên kia nhận tội. Làm hay không làm, trong lòng ai cũng đã đều cân nhắc. Cân nhắc đến dòng dõi của mình, các nàng cũng không muốn phải cố gắng chống chịu thêm gì nữa.

Ở trong mắt phụ nhân, lão gia là trời, nhưng nhi tử mới là mạng. Kết quả thú nhận nhắm thẳng đến đương triều nhất phẩm Thượng Thư Bộ Lại Đỗ Hiến.

Người này là cháu ruột của Thái phi Bạc Uyển. Sau khi lão Thái phi nhận tin thì vội vàng chống quải trượng đầu rồng tới trước điện kêu oan, muốn cầu xin phúc thăm.

Khi Tiên Đế còn sống, người ngài sủng ái nhất chính là vị Thái phi này đây, cho nên đến cả Thánh thượng cũng giữ cho bà mấy phần mặt mũi. Thế nhưng

Tô Tiểu Thiên Tuế lại nhất quyết đưa người kia đi chém. Hấn nói: “Nếu triều đình không làm chỗ dựa cho bách tính thì làm sao phục chúng? Thân thích trong cung có đến bao nhiêu người, mấy trăm con mắt đều trông lại. Đỗ Hiến quyết không lưu được.”

Án Công Mễ, từ khi kiểm tra xét nhà đến khi kết án cũng chỉ mất có ba ngày ngắn ngủi. Cũng bởi vì vụ án này, nhóm lão thần trong triều không ai dám khinh thường thủ đoạn của người thiếu niên mười sáu tuổi đã ngồi lên vị trí Thân Vương này nữa.

Người trên phố đều nói, Tô Thiên Tuế là nam tử tài trí nhanh nhẹn. Thế nhưng Thâm Hành lại thấy, chỉ là vì người này nhìn lòng người quá rõ ràng mà thôi. Đánh xà đánh bẩy tắc, đạo lý này người người đều hiểu, nhưng không phải ai ai cũng biết đường áp dụng.

Mà Tô Nguyệt Cẩm lại là cái người biết vận dụng hoàn hảo nhất.

Chương 48

Ngồi Trong Lòng Mà Vẫn Không Loạn

Tay mài mực bị cán bút gõ ba cái, Tô Nguyệt Cẩm cười bất đắc dĩ nhìn nàng.

“Nghĩ gì mà xuất thần thế, mực cũng khô rồi.”

Nàng ngượng ngùng thu tay về, định thêm chút nước vào, nhưng lại bị hấn ngăn cản.

“Nghỉ ngơi một chút đi, nên ăn bữa tối rồi.”

Bất giác, nàng đã ở vớ hấn rờn rã suốt buổi chiều.

Nếu ở lại nữa không biết sẽ chờ đến bao giờ.

Thâm Hành há miệng, cuối cùng vẫn phải từ chối.

“Cần gì chứ? Ngài biết...”

“Bởi vì ta không muốn từ bỏ.”

Hấn lên tiếng ngắt lời nàng, khuôn mặt trong trẻo vẫn dịu dàng như vậy.

“A Hành, tại sao lại không thử một lần? Ta không phải Lâm Hi Hòa, nàng cũng không còn là tiểu cô nương không hiểu thế sự như ngày trước. Có một số việc không phải chỉ dùng mắt để nhìn, mà phải dùng tim cảm nhận. Nhân sinh ngắn ngủi mấy chục năm, từ khi cuộc đời của ta có thêm nàng, ta chưa từng nghĩ sẽ bỏ qua như thế.”

Trong thư phòng yên tĩnh, dưới ánh nến chập chờn, khuôn mặt tuấn tú kia vẫn tinh tế lạnh lùng như thuở trước. Nhưng trên đó lại hết đổi chân thành, cũng cực kì thành khẩn.

Bàn tay hơi lạnh nhẹ nhàng nắm chặt đầu ngón tay của nàng, tiếng tim đập đột nhiên tăng nhanh không biết là của nàng, hay của hắn.

Từ lúc đi ra khỏi Đoan Vương phủ, cả người Thảm Hành đều mờ mịt.

Cũng không phải Tô Nguyệt Cẩm không khiến nàng dao động.

Nếu như hắn không phải là Hoàng tử, hoặc nếu hắn chỉ là nhi tử của quan to, nàng sẽ thử đánh bạc lần này. Thế nhưng hắn lại là người cách “vị trí kia” gần nhất, mà ở nơi đó, nhất định không phải chỉ có một người được độc chiếm “hậu viện” thôi đâu.

Ánh sao buổi tối rất sáng, khi nàng đẩy cửa ra đi vào, cha đang ngồi trong hậu viện đọc sách.

Nàng chậm chậm đi tới, nhẹ giọng nói: “Nếu như nhất định đã không có kết quả, còn cần phải cố gắng nữa đúng không cha?”

Thảm Quát nhìn nàng mỉm cười: “Lúc mới bắt đầu không ai biết trước kết quả của nó cả. Nhưng mà Hành Hành, không phải con đã có kết quả rồi sao?”

Đây là câu nói triết lý nhất mà cha nàng từng nói, trong rất nhiều câu đáp giữa Thảm Hành và ông, câu nói như vậy đúng là hiếm thấy.

Nàng cúi đầu nhìn đôi hài của mình.

“Thực ra con cũng không biết, chỉ là trong lòng con, con không đành lòng từ chối hắn.”

Nàng cứ nghĩ cha nàng sẽ lại nói vài câu danh ngôn để an ủi mình, nhưng mà lời kế tiếp lại cực kì thông tục dễ hiểu.

Thảm Quát nói: “Gạo sống đần đo không biết có nên nấu thành cơm chín. Mà cơm chín cũng nghi ngờ không biết cái nồi mình xài có thích hợp để sống hết cả đời. Hành Hành, cha không phải là người hủ bại, nếu con thấy muốn bứt ra, cha vẫn sẽ ủng hộ con.”

Ông nói xong câu đó thì đi ngủ, để lại một bóng lưng “Ta rất là văn minh” khiến Thảm Hành hoàn toàn cứng đờ nguyên chỗ cũ.

Gạo sống nấu thành cơm chín? Nhưng mà cơm của nàng còn chưa có chín mà!!

Cha nàng làm sao...

Tô Nguyệt Cẩm!!!

Sáng sớm ngày thứ hai, Thảm Hành mặc kệ mọi lời khuyên lao mình tới Đoan Vương phủ.

Lúc đó trời đang còn mù sương, mấy nô tài dậy sớm quét tước nhìn thấy nàng leo tường chui vào thì suýt chút hô hoán gọi người tới bắt.

Quế Viên công công mập mạp cũng vội vã tới góp mặt, vô cùng ngạc nhiên hỏi: “Thảm đại cô nương nghĩ thông suốt rồi? Người đang yêu một ngày không gặp như cách cả trời thu, ngài lo lắng quá nên vội vàng muốn gặp chủ nhân chúng ta hả?”

Trước mặt khuôn mặt này, toàn bộ ngũ quan đều tập trung một chỗ, còn mang theo một nụ cười cực kỳ nịnh nọt.

Nếu như có thể, Thảm Hành thật sự rất muốn lưu lại gì đó trên khuôn mặt nham nhở đằng kia, nhưng mà giờ nàng không có thời gian làm chuyện đó.

Đè nén khóe miệng đang co giật kịch liệt, nàng cố sức ôn hòa nói:

“Đúng đấy, tìm Vương gia mấy người đây, hắn đang ở đâu vậy?”

“Vương gia chúng ta còn chưa dậy đâu, nhưng nếu ngài đã tới, nhất định ngài ấy cũng sẽ rất vui mừng, nô tài đưa ngài đi.”

Quế Viên nói xong thì hứng thú bưng bưng dẫn đường, nhưng Thảm Hành lại vội vàng ngăn cản.

“Không cần phiền phức vậy đâu, ông nói vị trí, tự ta đi tìm là được.”

Đánh hắn, bị nhiều người thấy thì không tốt.

Quế Viên công công không rõ chuyện gì, nhưng thấy nàng vội vã tìm Vương gia như thế, thì vui tươi hơn hờ chỉ phương hướng.

Cho đến khi Thảm Hành đi rồi, ông còn dương dương tự đắc nói với người bên cạnh.

“Nhìn thấy không đó, hai vị chủ nhân này đang định thân mật đấy, xem chừng chẳng bao lâu nữa là sẽ có tiểu chủ nhân rồi.”

Thảm đại tiểu thư đương nhiên không biết hành vi của mình vô thức đã trở thành đề tài câu chuyện trong Đoan Vương phủ. Giờ trong lòng nàng chỉ muốn kéo áo Tô Nguyệt Cẩm mà gào thét một câu, lão nương nấu cơm với ngài lúc nào hả.

Trên thực tế, nàng cũng đã làm như vậy rồi.

Lúc nàng nổi giận đùng đùng đẩy cửa đi vào, người nào đó còn nằm trên giường ngủ ngon lành say sưa, dưới lớp áo ngủ bằng gấm như thể một hải tử bình thường vô hại.

Nhưng ai mà biết đây lại là tên xấu xa vô liêm sỉ cỡ nào.

Kéo ống tay áo lên, Thảm Hành đưa tay đâm xuống một chưởng.

Nắm đấm cực mạnh còn kéo theo tiếng gió vang vun vút.

Nhưng mà một đấm cực nhanh này lúc sắp tới được khuôn mặt đôi phương lại bị giữ chặt, trở tay kéo một cái, trên cổ là lưỡi dao cực sắc.

Thậm chí ngay cả khi ngủ hắn cũng phải cảnh giác đến thế.

“A Hành?”

Tô Nguyệt Cẩm mở đôi mắt buồn ngủ mông lung, khi nhìn thấy người trước mặt là Thẩm Hành thì cũng thoáng bất ngờ.

“Sao lại tới sớm thế?”

Hắn còn tưởng là thích khách nữa đấy.

Thong thả rút đoạn kiếm kia đi, hắn ôm chần ngồi dậy, trên mặt vẫn còn nét mơ mơ màng màng buồn ngủ.

Nhưng mà Thẩm Hành đâu có rảnh để bàn chuyện phiếm việc nhà với hắn, lúc đoạn kiếm kia vừa rút đi, lần thứ hai nàng đưa tay lao đến người nào đó.

“Sớm vậy? Ngài ngủ ngon thật nhỉ, ai bảo ngài nói với cha ta chúng ta gạo nấu thành cơm hả? Ngài trắng trợn hủy đi danh tiết của ta đấy có biết không?”

Thân thủ của nàng cũng xem như gọn gàng, nhưng phản ứng của Tô Thiên tuế gia còn nhanh hơn tưởng tượng.

Vừa liên tục đỡ chiêu, vừa từ tốn ngáp dài.

“Sao lại dữ thế, nếu ta không cưới nàng thì còn ai dám lấy.”

“Huống hồ ta cũng không nói gì cả, chỉ nói với cha nàng, giữa chúng ta từng trực tiếp tương trợ lẫn nhau. Ta chỉ nói thật lòng, nhưng mà nhạc phụ đại nhân lại không giải thích đúng đắn.”

Tương trợ trực tiếp? Nhạc phụ đại nhân? Hắn gọi đúng là thuận miệng.

Mặt Thẩm đại tiểu thư lạnh tựa sương, ra tay cũng không nương một chút.

Nhưng mà Tô Tiểu Thiên tuế chỉ xem đó là khoa chân múa tay thôi, hắn đưa tay nắm lấy, kéo nàng ôm siết vào lòng.

“Ngoan chút nào, ta còn chưa tỉnh ngủ đâu.”

Hắn ôm nàng nằm xuống giường, lười biếng nói.

Hơi thở nóng hôi dính sát bên tai, phảng phất lướt khắp toàn thân như một đôi tay nhỏ, nóng bỏng lạ thường.

Thẩm Hành tức giận đến đỏ chín cả mặt, nhắc khuỷu tay lên lại chạm vào ngực hắn, nhưng...

“Muốn ngủ thì ngài ngủ đi, mau thả ta ra.”

Sau khi giãy giụa một hồi, trên đầu toát cả mồ hôi, nàng không thể không thừa nhận, tên nam nhân nhìn thì gầy gò hóa ra lại cường tráng quá đi.

Ôm “nhuyễn ngọc ôn hương” trong ngực, nam nhân nào rồi cũng sẽ mỉm cười, Tô Tiểu Thiên tuế cọ cọ vào cổ nàng, chôn mặt vào cần cổ.

“Nằm một lúc thôi.”

Tiếng nói của hắn có mấy phần lười biếng, giọng nói khàn khàn đục đục lan vào mang tai, trêu chọc người ta đến lạ.

Thẩm Hành hơi nghiêng đầu, đưa nắm quả đấm nhỏ lên uy hiếp.

“Ngài mà không buông ta ra, ta sẽ đánh đấy.”

Dáng vẻ vừa hoảng loạn vừa bướng bỉnh kia lại càng khiến Tô Nguyệt Cẩm buồn cười.

Lồng ngực rung rung càng làm mặt nàng thêm đỏ.

Hắn nói: “A Hành, lúc nàng giả ngốc cứ như một con mèo đụng tường ấy”.

Thẹn quá thành giận, lại còn giương nanh múa vuốt.

Thẩm Hành vốn đã tức giận đầy bụng, giờ nghe hắn còn cười nhạo mình như thế thì xoay mặt lại mắng:

“Ngài mới là mèo, ngài ý thế hiếp người, đùa giỡn cô nãi nãi đang hoảng.”

Nàng vốn trời sinh thanh tú, vừa rồi còn vật lộn cả buổi, mặt mày cũng hồng hào tròn trịa cả ra. Đôi môi hé mở khê nhếch lên, lộ ra hàm răng chính tề bên dưới, thật là ngon miệng.

Tô thiên tuế nhìn chăm chú “Cô nãi nãi” trước mặt mình, hắn nghĩ cái gì mà ngồi trong lòng cũng không loạn đúng là câu nói bậy.

Hắn cũng không do dự thêm gì nữa, cúi người ngậm lấy đôi môi đỏ mọng kia.

Hắn thừa nhận, xưa nay hắn đã không phải quân tử gì.

Lúc đôi môi chạm vào nhau, mềm mại hết như hắn thường hay đoán, cả hai người đều thoáng rùng mình run rẩy.

Thẩm Hành không ngờ hắn sẽ hôn mình như vậy, Tô Nguyệt Cẩm lại không ngờ hương vị này sẽ tuyệt vời đến thế.

Hắn vuốt nhẹ bờ môi nàng, trần trọc nuốt hết ngây ngô, động tình chưa bao giờ xuất hiện.

Cả cơ thể Thẩm Hành đều rơi vào rối loạn, cũng không biết phải khước từ làm sao.

Lúc đầu lưỡi uốn lượn thăm dò cay mở hàm răng, nàng đã không thể suy nghĩ thêm gì nữa. Đầu lưỡi mon trón mỗi một tác góc ngách trong khoang miệng, như thể muốn nuốt nàng ăn luôn vào bụng, hung hăng cướp đoạt toàn bộ hô hấp của mình nàng.

Chương 49

Hoàng Hậu Nương Nương Giá Lâm

Tuy rằng trước kia Thảm Hành đã từng bàn chuyện cưới gả với Lâm Hi Hòa, nhưng lúc thân mật nhất cũng chỉ giới hạn ngang ôm ấp mà thôi, gần gũi thân mật như bây giờ đúng là chưa từng có. Không biết họ kết thúc ra sao, nàng chỉ nhớ khi Tô Nguyệt Cẩm khẽ ngẩng đầu lên nhìn nàng, nàng đã cực kì không có tiền đồ mà vùi đầu rúc vào chăn, chết cũng không chịu lộ ra.

Bên trong chăn gấm là mùi hương thoang thoảng như lan như xạ chỉ có trên người hắn, hắn ôm cả nàng và chăn vào lòng, hơi thở hơi dồn dập. Hắn nói, “A Hành, ban nãy ta lo đến chết mất.” Lần đầu thân mật, không biết là ai đã chạm tới lòng ai. Dù hắn có là người tùy tính đi nữa cũng khó lòng tránh được những rung động chân thật nhất, ngây ngô nhất ẩn sâu nơi đáy lòng.

Mặt Thảm Hành đang giấu trong chăn đỏ bừng cả lên, nhưng khóe miệng lại vì câu lầm bầm khẽ khàng kia mà cong lên rất nhẹ. Sau khi bình tĩnh lại, Tô Thiên Tuế bắt đầu cúi đầu đi “đào” Thảm Hành. Cái đầu chôn sâu trong chăn cứ như con sâu nhỏ, mỗi khi hắn mò được tới đầu nàng, nàng sẽ đều nhanh chóng xoay người qua chỗ khác.

Hắn không biết cái này có được tính là thú vui chôn khuê phòng hay không, nhưng quả nhiên tìm kiếm kiểu này cũng khá là vui vẻ. Hai người một trốn, một tìm, mặt mày đều giăng kín ý cười.

Chỉ là đôi khi, người sát phong cảnh cuối cùng lại rất hay đột nhiên xuất hiện. Chẳng hạn như khuôn mặt thành linh xuất hiện ở đầu giường này đây. “Con đang tìm gì thế?” Tấm màn lụa mỏng còn lay động chập chờn theo làn gió, nắp bóng sau tấm lụa mỏng là một nữ tử có khuôn mặt vô cùng tinh tế, chỉ là một bộ váy dài màu tím nhạt đang mặc trên người cùng với vẻ mặt không chút cảm xúc kia khiến cho bà càng có phần quỷ dị.

Tô Nguyệt Cẩm ngược mắt nhìn lên khuôn mặt có bảy phần tương tự mình kia, chỉ còn biết câm nín lặng thinh, rất thành khẩn chỉ vào khung cửa rồi nói: “Lần sau lúc vào ngài có thể gõ cửa trước được không?”

Cái tật im im thành linh xuất hiện này cũng nên sửa đổi đi thôi chứ. “Tại sao?” Nữ tử cau mày nhìn hắn, như thể nghe được chuyện gì không hiểu nổi.

“Đi vào phòng ngủ của con trai mình mà còn phải gõ cửa à?”

Không phải chỉ khi đi vào phòng ngủ của con trai người khác mới cần phải chú ý cái này à.

Tô Thiên Tuế nghiêng người tựa vào thành giường. “Không tại sao cả, đây là vấn đề lễ phép, kể cả có đi vào phòng ngủ của con trai mình cũng phải gõ cửa”.

Trong một bầu không khí vô cùng kỳ dị, hai người họ chăm chú thảo luận vấn đề trước khi đi vào có nên phải gõ cửa hay không. Chỉ khổ cho Thảm Hành đang nằm úp sấp dưới chăn.

“Phòng ngủ của con trai mình.”

Cả Khánh Nguyên triều này có ai có thể nói lời kia, cho dù có là kẻ ngọc nàng cũng biết người vừa mới xông vào là quốc mẫu Khánh Nguyên triều, Hoàng Hậu nương nương được lưu truyền có nhan sắc khuynh quốc khuynh thành.

Cái gì gọi là không lưu luyến sống còn, xem như nàng đã cảm nhận sâu sắc được rồi. Nếu như có thể, nàng hy vọng ngay lúc này đây mình có một cái xẻng, nàng có thể đào luôn một cái lỗ trên giường, chôn mình vào đấy.

Sau khi trải qua một hồi thảo luận, nàng nghe thấy Hoàng Hậu nương nương ngang nhiên hỏi lại: “Rốt cuộc trong chăn là cái gì thế hả? Con trộm người sau lưng ta sao?”

Một câu nói thôi cũng đủ khiến nàng và Tô Nguyệt Cẩm rùng mình.

Tô Nguyệt Cẩm nhúc đầu đáp lại: “Dù có sau lưng đi nữa cũng không tính là trộm đâu.”

Mẹ hấn là con nhà tướng, đối với chuyện đọc sách trước nay vẫn khịt mũi coi thường, theo trình độ mà nói, học vấn của bà và Thảm Hành có thể tạm xem là tương đương nhau.

“Hả, vậy con nói xem ai ở đó đó?”

Hoàng Hậu nương nương là một người cực kỳ tò mò, cho nên chuyện gì mình không biết bà vẫn luôn cực kì cố chấp.

Thảm Hành đang ngây ngốc trong chăn đến mức mồ hôi ướt rượt cả bàn tay, nàng không biết rốt cuộc mình đang sốt sắng điều gì. Thậm chí nàng còn không dám nghe Tô Nguyệt Cẩm sẽ giới thiệu nàng ra sao.

Thị thiếp? Người trong phòng? Hay là...

“Là vợ con, con dâu tương lai của người.” Gần như không hề do dự, nàng nghe thấy giọng nói ôn hòa thân nhiên của hấn.

Chăn đắp trên đầu bị một bàn tay mạnh mẽ lật lên, dung nhan tuấn tú kia cứ thế cười tươi nhìn mình, hấn nói với nàng là:

“A Hành, nàng tới gặp mẹ ta một chút.”

Thảm Hành không biết phải dùng ngôn ngữ gì để hình dung sự chấn động trong thời khắc này đây, nàng chỉ biết là, sự rung động mạnh mẽ trong nháy mắt kia khó có thể diễn tả thành lời.

Có thể về mặt nàng lúc này quá phân ngây ngốc, cho nên Tô Thiên Tuế rất thông hiểu lòng người nói với mẹ hấn một câu: “Tốt nhất mẹ nên ra ngoài trước đi, nàng bị giật mình rồi.”

Thảm Hành không biết mình đi ra khỏi cửa Đoan Vương phủ cách nào, cũng không có ấn tượng mình đã dùng xong bữa sáng với đôi mẹ con kia ra sao.

Nói chung, vị Hoàng Hậu nương nương xinh đẹp giống như tượng băng kia quả thực đã khiến nàng bất ngờ, bởi vì từ đầu tới cuối bà không hề lộ ra bất kỳ chút kinh ngạc nào.

Chỉ nói rất tự nhiên: “À, vậy các con rửa mặt đi rồi theo ta đi ăn cơm, ta đói.”

Bà cũng xưng là “Ta”, chứ không phải “Bổn cung”. Lúc Thẩm Hành đang suy nghĩ đến thất thần thì vô tình đụng phải người ta. Khi mũi chân giẫm phải một bàn chân đi giày thêu hoa, nàng còn nghĩ, nền đất hôm nay sao lại cần chân thế nhỉ. Thân thể đột nhiên bị người ta đẩy mạnh, một tiếng nói chói tai theo đó réo lên.

“Tên khốn này từ đâu tới đấy hả, đi đường không có mắt nhìn à? Cẩn thận đụng phải công chúa của chúng ta.”

Người đang nói là một nha hoàn mặc cung phục, vừa rồi nàng đạp phải chân nàng ta. Thẩm Hành xoa xoa lỗ tai bị chấn động đến nhức đau, lướt mắt nhìn nữ tử mặc hoa phục cách mình mười bước chân. Là Thất công chúa Tô Nguyệt Hoa.

Khoảng cách xa như vậy, nàng muốn va vào cũng chẳng dễ dàng gì. Tìm cái cơ নয় thật không có đầu óc bao nhiêu.

Chỉ là có lúc, gặp phải người cầm tinh con chó thích cắn linh tinh, cho dù muốn giáo huấn cũng cần phải nể mặt chủ nhân của nó. Cho nên nàng đoan trang cúi người: “Vừa rồi đi đứng vội vàng quá, không nhìn thấy Thất công chúa, quả thực là thất lễ.”

“Thất lễ?” Nha hoàn nhíu mày: “Làm công chúa kính sợ, một câu thất lễ thì xong chắc?”

Nàng ta là cung tỳ bên cạnh Thất công chúa, thường ngày các nô tài khác vẫn phải nể mặt nể mũi nàng ta, gọi một tiếng tử tử. Hơn nữa Thẩm Hành chỉ mặc một bộ trang phục tầm thường, trên đầu cũng không có châu ngọc gì sất, nàng ta cũng xem như bách tính tầm thường.

Thẩm đại tiểu thư nhìn hai tay người kia đang chống ở ngang hông, giả vờ kinh ngạc hỏi lại:

“Không biết vị tử tử này là thiên kim nhà nào?” Công chúa còn chưa nói chuyện đã vội vàng ra oai, khó trách tuổi tác không nhỏ mà chỉ là nha hoàn nhị đẳng.

Dường như nha hoàn còn chưa kịp hiểu tại sao đột nhiên nàng lại hỏi như thế, nhất thời sững sờ không thể nói thành lời, trái lại, người phía sau dạo bước đi tới nói tiếp.

“Nhìn xem đây là ai nhỉ, ta đã thấy nhìn quen mắt mà, hóa ra là Thẩm đại tiểu thư của chúng ta.”

Thẩm Hành nghiêng đầu nhìn Lưu Nhã Quân cả người leng keng đầy châu ngọc, cùng với nữ tử mặc áo tơ trắng tinh bên cạnh.

Quần voan màu xanh nhạt, trang điểm nhẹ nhàng, dáng dấp vẫn thanh thanh tú tú như ngày trước, đây chính là bạn tốt thuở thiếu thời của nàng, sau đó gả cho Lâm Hi Hòa làm thiếp, Trương Văn Quân.

Hôm nay thật là náo nhiệt, thậm chí ngay cả bụng bự cũng chạy ra lên sàn, phải nói là tình hữu nghị giữa nữ nhân khó có thể tưởng tượng nổi là thế. Thuở thiếu thời, Thẩm Hành từng vì Trương Văn Quân mà ra mặt giáo huấn Lưu thiên kim đang bắt nạt nàng ta. Mà Lưu thiên kim cũng công khai tuyên bố, quyết không làm bạn với những kẻ tiểu môn tiểu hộ.

Bây giờ, Trương Văn Quân đã trở thành con dâu nhà Thừa Tướng, đủ tư cách khiến Lưu thiên kim phải có vài phần kính trọng, nàng có thể hiểu được. Thế nhưng Thất công chúa và Trương Văn Quân lại đi cùng với nhau. Nếu không phải là vì vị công chúa này khá là hào phóng, thì chính là do thủ đoạn của Trương Văn Quân càng ngày càng tiến bộ. Lưu Nhã Quân bên cạnh nhích lại gần vài bước, nhìn Thẩm Hành từ trên xuống dưới.

“Thẩm tử tử đang tính đi vào à, hay là mới từ Vương phủ đi ra? Bây giờ chỉ vừa mới sáng sớm thôi đó.” Lúc này đây mọi người còn đang dùng bữa sáng. Nếu định vào Vương phủ có nghĩa là vội vã tới bợ đỡ Vương gia. Còn nếu là vừa ra khỏi Vương phủ nghĩa là... đáp án không cần nói cũng biết. Thẩm Hành thấy rõ sự xem thường trong mắt Tô Nguyệt Hoa.

Nàng nhếch miệng cười cười: “Là vừa mới đi ra, trong nhà còn có việc gấp, nếu mấy vị không có chuyện gì, Thẩm Hành xin phép đi trước.” Cho dù nàng có trả lời ra sao đi nữa cũng khó tránh khỏi bị giữ lại nghe mấy thứ tầm phào, nàng càng không có hứng thú ở lại xem người ta chế nhạo.

Chương 50

Cái Gọi Là Khuê Trung Mật Hữu

“Ồ, đừng đi vội mà.” Lưu Nhã Quân bước nhanh về phía trước, ngăn nàng lại rồi nói: “Mấy ngày trước có nghe, gia yến ở phủ Vương gia là do tử tử làm? Sao ta lại không biết tử còn có tay nghề này vậy nhỉ, nhanh nhanh kể cho bọn ta nghe thử, cái bản lĩnh đó học được từ đâu đấy.”

“Người ta vẫn nói, leo vào quyền quý tốn công tốn sức sao kể hết, nhưng không ngờ Thẩm tử tử lại cực kì thông thạo. Nếu không ngại thì dạy chúng tiểu muội một hai câu, cho ta đây có thêm đôi ba kiến thức, được không?”

Dù có là đũa ngọc cũng nghe được ý trào phúng rõ ràng trong câu nói đó, đáy mắt mỗi người đều ánh lên ý cười khinh miệt.

Chỉ là con gái của một lễ quan nho nhỏ, từ lúc bắt đầu mưu toan gả cho nhà Thừa tướng đã là chuyện cười trong mắt các nàng rồi. Cho dù vào lúc đó, tôn nghiêm của một nữ tử đã bị chà đạp đến mức không lành lặn, nhưng các nàng lại muốn tin tưởng rằng, chẳng qua là “giác mộng hoàng lương”⁽¹⁾ của nàng ấy không được như ý nguyện mà thôi.

Lưu Nhã Quân hùng hổ kinh người, Thất công chúa sống chết mặc bay, ngay đến nha hoàn bên cạnh cũng làm ra vẻ liếc mắt nhìn nàng. Thẩm Hành cười cười tự giễu, cũng không cảm thấy cần để tâm gì nhiều.

Nhưng ngược lại là, Trương Văn Quân lại ưỡn cái bụng lớn, cau mày đầy Lưu thiên kim một cái, “Nàng nói mấy chuyện này làm gì, đó là chuyện từ lúc trước rồi mà.”

Nói xong còn dụ dằng đi tới kéo tay Thẩm Hành, “Tính tình Lưu tiểu thư vốn vẫn luôn thẳng thắn, nàng ấy có nói gì nàng cũng đừng để tâm. Sức khỏe ta không tốt, hiếm khi có thời gian tới thăm nàng, nếu hôm nay đã gặp ở đây rồi thì mình tán gẫu nhiều thêm một lúc, cần gì phải vội vã quay về.”

Thân thể không khỏe à? Thẩm Hành mỉm cười, nhìn lướt qua cái bụng đang nhô lên của nàng ta.

“Từ trước đến giờ ta vẫn biết thân thể cô không khỏe.”

Dường như cũng cảm thấy mình “lỡ lời”, Trương Văn Quân vội vàng xoa bụng, mở to đôi mắt vô tội, lắc đầu đáp lại: “Ta, không phải ta có ý này.”

Dáng vẻ dụ ngoan khiến người khác động lòng, giống y hệt trước đây. Nếu như nàng chứng kiến vào nhiều năm trước đó, có lẽ Thẩm Hành đã bị dáng vẻ đáng thương như thỏ con của nàng ta lừa gạt.

Nhưng đã trải qua nhiều chuyện như vậy, những thiếu sót trong suy nghĩ của nàng cũng đã được bù đắp ít nhiều. Năm đó, cái chân đau của cha mãi không khỏi, nàng cũng từng đến cầu xin Trương Văn Quân giúp đỡ.

Đáng tiếc là, vị Trương tiểu thư vốn xưng tử gọi muội với nàng này chỉ sai người hầu cầm mùi lạng bạc đi ra, còn tiện thể cho người ta nhấn lại, nói mình đang lâm bệnh nặng, không tiện gặp khách.

Cũng chính vào lúc đó, nàng nhìn thấy một liên kiều đứng cách đó không xa. Vải màn màu xanh đen thêu thêm lá trúc vừa tao nhã mà tinh tế, cứ thế đâm thẳng vào mắt nàng.

Đó là chiếc kiệu của Lâm Hi Hòa.

Lúc đó, nàng đứng sững sờ trước cửa Trương phủ, cảm thấy mình thật quá buồn cười, có khác gì ăn mày đầu cơ chứ. “Lâm phu nhân nói như thế nào thì cứ như thế đi.” Nàng đưa tay hất bàn tay đang nắm cổ tay nàng ra.

“Nhớ lúc đưa con gái đầu lòng của cô đây tháng cũng đâu có gọi ta, Thẩm Hành cũng xem như cô không muốn gặp. Giờ đã mang thai đứa thứ hai rồi, nhìn

cũng biết Lâm đại nhân yêu thương cô bao nhiêu. Phu thê hai người vui vẻ là chuyện tốt, còn cần quan tâm oán hay không oán nữa làm gì?”

Sắc mặt Thất công chúa trở nên khó coi ngay tức khắc.

Nhưng mà Trương Văn Quân đã lão luyện bao lâu, vẻ cứng nhắc ngay lập tức chuyển thành viên mặt rung rung, nàng nói: “Nàng vẫn oán ta sao. Chuyện năm đó, chuyện năm đó, thật sự ta nào có biết gì, Hi Hòa cưới ta cũng là vì Lâm lão thái quân bệnh nặng, trước khi chết muốn ôm tôn tử, cho nên mới...”

Vẻ mặt vừa lo lắng, khó chịu lại thêm nét chân chừ, dù là ai cũng chẳng đành lòng mà nói nàng ta không đúng.

Thẩm đại tiểu thư cũng xúc động nhìn nàng. Thực ra nàng rất muốn đáp lại một câu thôi, nhi tử của cô còn chưa ra đời đâu, cô không định tích cho nó ít khẩu đức (đức từ lời, từ miệng) hả người?

Còn cả vị lão tổ tông kia nữa, lúc Lâm Hi Hòa mới mười ba tuổi bà đã cưới hạc về trời, chẳng lẽ đã báo mộng quay về nói với người nhà họ Lâm muốn được ôm tôn tử?

Người đã chết rồi cũng lấy ra làm mảnh lối, lương tri của nàng ta đã mất hết sạch rồi.

Nhưng mà nàng cũng chẳng muốn vạch trần, bởi vì dù có nói ra, chỉ sợ đôi phương cũng có thể chuyển đen thành trắng. Nhưng hình như Lâm phu nhân không định bỏ qua cơ hội tốt thế này, nàng ta chân thành nói tiếp, “Tiểu Hành, đúng là năm đó Hi Hòa yêu cô. Nhưng mà lúc ấy, cô chỉ một lòng muốn ngồi lên chính thất, bỏ quên chân tình mà chàng dành cho cô. Lúc đó cha cô chỉ mới là lục phẩm điện nghi, nếu cưới cô về áp lục sẽ cực lớn.”

“Nếu không phải cô cứ khăng khăng cố chấp phát thiệp mời cho đông đảo triều thần tới tham gia, thì sao có thể chọc giận Thừa tướng đại nhân được kia chứ.” Mấy câu này của Trương Văn Quân dĩ nhiên là muốn nói cho Thất công chúa nghe.

Khoảng thời gian trước có một số lời đồn đại lung tung, nhưng sau một bữa Hồng Môn yến của Tô Tiểu Thiên tuế, mọi chuyện lại quay lại bình thường. Sau khi các phu nhân được đóng gói com nước trở về nhà, có to gan hơn nữa cũng không ai dám bép xép lung tung.

Để giữ mối hôn sự này, đúng là nàng ta phải nhọc lòng vất vả. Thẩm Hành khẽ cười, nhìn lướt qua Thất công chúa.

Váy áo lụa là, ra chiều bàng quang không màng thế sự, nhưng vừa nhìn đã biết là một bông hoa yếu ớt được nuôi trong nhà kính.

Dù nàng ta có gả cho Lâm Hi Hòa đi nữa thì sau này nhất định cũng sẽ bị Trương Văn Quân đè đầu cưỡi cổ.

Chuyện Lâm gia cưới chính thất chỉ ngày một ngày hai, thay vì lấy một chủ mẫu hồng hách thì chi bằng đưa bông hoa nhõng nhẽo này vào cửa. Vừa có thể

củng cố địa vị trên triều đường cho phu quân, vừa có thể lấy được cái danh thi thiệp hiền lành. Trương Văn Quân tính toán đúng là hay thật.

“Sao Lâm phu nhân lại nói ta cố chấp phát thiệp mời, không biết là nghe ai nói vậy?”

Thẩm Hành vốn chẳng có nhân từ, quan hệ với Tô Nguyệt Hoa cũng chẳng được là bao, còn cả mấy lời kia bị đám người này nhai đi nhai lại nhiều năm qua như thế, nàng cũng ghét lắm rồi.

“Sao phu nhân không nói gì hết vậy? Đồn đại thì phải có bằng chứng, chẳng lẽ lời này là do Lâm đại nhân nói với cô? Vậy nếu hần đã biết ta lên phát thiệp mời, sao không ngăn cản đi mà còn kết hôn tiếp làm gì? Còn nếu không phải do hần nói, thì ai có thể rõ ràng mấy chuyện kia như vậy? Ngày hôm đó ta đã ngồi lên kiệu tám người khiêng, cho dù Lâm Thừa tướng không đồng ý hôn sự này đi nữa, chuyện cũng đã ván đóng thuyền, ta làm một việc thừa thãi gây xôn xao dư luận như vậy nữa làm gì đây?”

Nàng bước từng bước một đến gần Trương Văn Quân.

“Cô là tỷ muội tốt của ta, thiệp mời cũng chỉ phát cho một mình cô thôi. Thực ra ta cũng rất muốn biết, tại sao những đại nhân quý phủ kia lại nhận được thiệp mừng với nét chữ giống hệt nhau như vậy.”

Chữ của Trương Văn Quân rất đẹp, nhưng lại rất ít người biết nàng ta còn có biệt tài giả chữ.

Nếu lúc trước không phải Thẩm Hành vô ý nhìn thấy tám thiệp mời rớt xuống đất, có lẽ đến bây giờ nàng cũng không nghĩ chuyện này có liên hệ với người kia.

Tỷ muội tốt nhất của nàng lại giả theo chữ viết của mình để phát gửi thiệp mời, còn khiến cho nam nhân nàng yêu nhất tưởng rằng việc do mình làm ra.

Ngay cả chuyện thừa tướng Lâm Phương đột nhiên nghe tin mà vội vàng hồi phủ, chỉ sợ cũng có công của người này. Lâm Hi Hòa lạnh lùng bỏ mặc nàng như vậy, có lẽ hần cho rằng, đối xử với một nữ nhân như thế, cho thêm chút bạc đã coi như hết tình hết nghĩa.

Trương Văn Quân và Thẩm Hành là tri kỷ nhiều năm, nàng ta vẫn biết tính nàng hay gây sự, dù người ngoài nói gì nàng cũng sẽ xem thường không giải thích.

Lúc trước nàng ta cũng lợi dụng điểm này, chắc chắn rằng Thẩm Hành sẽ không tìm Lâm Hi Hòa biện minh.

Nhưng nàng không ngờ là, rồi cũng có một ngày nàng ta biện luận lí lẽ một phen. Cách đó không xa, Thất công chúa không biết đang suy nghĩ điều gì, mà Lưu Nhã Quân lại là chẳng có việc gì nàng ta không làm được.

Trương Văn Quân cúi đầu suy nghĩ một lúc, đột nhiên nàng ta kéo Thẩm Hành đi về phía trước thêm hai bước.

“Tiểu Hành, cô nghe ta nói đã.”

Thẩm Hành nào biết nàng ta đang có ý đồ gì, theo bản năng muốn đẩy tay người kia ra.

Không ngờ nàng lại phát hiện ra, không biết từ bao giờ trên cổ tay nàng ta lại có thêm một thanh ám tiễn.

Lúc này hai người đang đứng rất gần nhau, khi mũi tên bắn về phía nàng, nàng bất giác dịch người ra sau, lòng còn đang kinh ngạc, tại sao nàng ta lại ra tay với mình trong tình huống này đây?

Thế nhưng, chỉ chớp mắt sau nàng đã hiểu. Bởi vì khi mũi tên đó vừa bắn ra, Trương Văn Quân cũng đồng thời lùi về sau mấy bước, cho đến khi ngã ngồi xuống đất.

Tầm bắn của ám tiễn rất xa, hơn nữa mũi tên còn khá nhỏ, không dễ gì bị người ta phát hiện. Từ xa nhìn lại sẽ không thấy được gì, có khi còn thấy tưởng nàng then quá thành giận đẩy ngã nàng ta.

Người mang thai không thể dễ bị thương, mà đây một cái như vậy, hậu quả thật khó lường. Cho dù nàng có lòng muốn đến đỡ nàng ta thì cũng không còn kịp nữa.

Ghi chú:

1. “Hoàng lương” có nghĩa là kê vàng. Ngày xưa có Lu Sinh đi thi không đỗ, vào hàng cơm nghỉ chân. Có một lão già cho mượn một cái gối nằm. Lu Sinh ngủ và chiêm bao thấy đỗ tiến sĩ, làm quan to, vinh hiển hơn 20 năm, gia đình hưng vượng, con cháu đầy đàn. Tỉnh ra mới biết ấy chỉ là một giấc mộng. Nồi kê nhà hàng còn chưa chín. Ý nói giấc mộng đẹp và ngắn ngủi.